

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. S., narozený dne X,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem X,
t. č. ve Věznici Odolov, sídlem Odolov 41, 542 34 Malé Svatoňovice,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Paťhou,
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2024, č. j. OAM-2782-17/ZR-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 3. 2024, č. j. OAM-2782-17/ZR-2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení **ve výši 10 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2024, č. j. OAM-2782-17/ZR-2024, jímž byla žalobci dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně

30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce předně uvedl, že skutečnost, že má čtyři záznamy v Rejstříku trestů a celkem 23 záznamů v evidenci přestupků neodůvodňuje závěr napadeného rozhodnutí, ve kterém nebyla odpovídajícím způsobem posouzena otázka přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
3. Sdělil, že asi od svých 10 let žije v České republice a má zde rodinné zázemí, neboť zde rovněž žije jeho matka spolu s jeho nevlastním otcem, adoptivní sestrou a jeho babičkami. Českou republiku považuje za svůj domov a jeho rodina zde žije dlouhodobě, bez jakýchkoliv problémů. Na území Ukrajiny nemá žádné příbuzné ani přátele a jelikož tam od svých 10 let nežil, tak již ani není nadán ukrajinským jazykem tak, aby se na území Ukrajiny, byť jako rodilý Ukrajinec, rádně a bez problémů dorozuměl.
4. Žalobce dále připustil, že ve svém životě chyboval, a to dost zásadně, což je ostatně promítnuto do trestních rozsudků a přestupkových záznamů. Poznamenal, že se ze své mladické nerozvážnosti bohužel začlenil do jakési „party“ a díky tomu začal jednat neuváženě a protiprávně. Byl si vědom skutečnosti, že jej nic z toho neomlouvá, avšak svého jednání lituje, jeho výkon trestu odnětí svobody je příkladný a po propuštění z výkonu trestu je připraven vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby své chyby napravil.
5. Podotkl, že jeho faktické „vyhoštění“ na Ukrajinu, lze označit za rozsudek smrti, neboť nejen, že žádného příbuzného ani jinou osobu blízkou na Ukrajině nemá, ale musel by navíc nastoupit do války.
6. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje posouzení a odůvodnění zákonné podmínky zakotvené v ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, která stanoví, že zrušení povolení k trvalému pobytu je možné za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života. Měl za to, že žalovaným byla tato zákonná podmínka opomenuta a že při vydání napadeného rozhodnutí nebyly dodrženy relevantní právní předpisy, zejména pak zákon o pobytu cizinců, čímž v konečném důsledku došlo k narušení jeho práv. Napadené rozhodnutí označil za nedůvodné a neodůvodněné.
7. Rozhodovací praxe uvedená v napadeném rozhodnutí je dle žalobce vykládána zcela nesprávně, účelově a rovněž není rádně aplikována, neboť napadené rozhodnutí obsahuje pouze minimum úvah, které správní orgán při tvorbě napadeného rozhodnutí k závěrům vedly. Ztotožnil se však s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v souvislosti, s nímž uvedl, že nedošlo k pečlivému a odpovídajícímu posouzení toho, zda jeho trestná (a přestupková) činnost, je závažným narušením veřejného pořádku či nikoliv.
8. Za nesmyslný a krajně účelový označil argument žalovaného, že jeho vyjádření lítosti a sdělení o tom, že si po výstupu z výkonu trestu odnětí svobody najde práci a bude žít rádný život, je účelové. Toto stanovisko měl žalovaný dle jeho názoru posoudit zásadně pozitivně v tom směru, že výkon trestu odnětí svobody splnil účel a žalobce se už jakéhokoli protiprávního jednání vyvaruje.
9. Žalobce vyjádřil souhlas s tím, že je třeba posoudit na jedné straně veřejný zájem nad dodržováním právních předpisů, včetně jeho ponechání na území České republiky, jako

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osoby soudně trestané a vystupující z výkonu trestu odnětí svobody a na druhé straně jeho soukromý a rodinný život, ochranu jeho života a zdraví, a to v kontextu povinnosti vycestovat z území České republiky, opustit rodinu a jít do války s teroristickým Ruskem. Neztotožnil se závěrem žalovaného, že skutečnost, že v České republice žije jeho matka, sestra a nevlastní otec, neznamená, že by zrušení jeho trvalého pobytu, bylo nepřiměřené. Naopak měl za to, že napadené rozhodnutí představuje zcela zjevně nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života. Argument žalovaného, že rodinné vazby žalobce již byly narušeny výkonem odnětí trestu svobody je dle žalobce zcela nepřípadný a ničím nepodložený. Dodal, že se svojí rodinou je v maximálním možném kontaktu, a to jak telefonicky, tak prostřednictvím návštěv, kdy díky podpoře rodiny si uvědomil svá dřívější pochybení a zapracoval na své nápravě. Jeho vycestování z území České republiky by tak vedlo k zpretrhání jeho rodinných ale i soukromých vazeb. Rozhodnutí dle žalobce nelze jinak než označit za nepřiměřené, kdy zásah do soukromého a rodinného života bude zásadní a v extrémním nepoměru k údajné tvrzené ochraně veřejného pořádku.

10. Konstatoval, že se vždy dopustil pouze přečinů, a to navíc majetkového charakteru. Nikomu na zdraví neublížil, nedopustil se žádného závažného trestného činu, který by měl závažný dopad či následek na poškozené nebo společnost.
11. Nesouhlasil s tím, že se dopustil dlouhodobé ignorace zákonů České republiky, neboť trestní rozsudky se týkají období šesti měsíců, což nelze označit za dlouhodobé páchaní trestné činnosti. Připomněl, že ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, mu byl uložen toliko jediný nepodmíněný trest odnětí svobody. Rozhodnutí je dle žalobce nezákonné a jím provedený zásah do jeho osobního a rodinného života je závažný a nepřiměřený. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 5 Azs 135/2019-26, a na rozhodnutí Veřejného ochránce práv ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG.
12. Žalobce dále uvedl, že vztah s jeho matkou a sestrou lze dle jeho názoru charakterizovat jako rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva jakož i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 9 Azs 41/2014, žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je zcela zjevně nepřiměřené, když právě jeho realizací dojde ke zpretrhání rodinných vazeb a omezení rodinných vztahů a funkce rodiny.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a nekonkrétnost. Žalobu označil za ryze formální, obsahující neurčité žalobní body, ze kterých není patrné, co je žalovanému konkrétně vytýkáno. Dle žalovaného žalobce rovněž bagatelizuje svou trestnou činnost a skutečnost, že je kariéřním recidivistou, který má 4 záznamy v Rejstříku trestů, 23 záznamů v rejstříku přestupků a v době řízení byl ve výkonu trestu.
14. K žalobním námitkám uvedl, že posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí se řádně a podrobně zabýval na str. 4 až 8 napadeného rozhodnutí, přičemž s ohledem na platnou judikaturu rovněž posuzoval, zda žalobcem páchané protiprávní jednání lze považovat za opakované závažné narušení veřejného pořádku. V napadeném rozhodnutí se také zabýval skutečnostmi týkajícími se rodinných vazeb žalobce a dospěl k názoru, že napadené rozhodnutí je přiměřené okolnostem konkrétního případu. Podotkl, že se rovněž věnoval

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zrušení trvalého pobytu i v souvislosti s čl. 8 Úmluvy a konstatoval, že zrušení trvalého pobytu žalobce není s ním v rozporu.

15. Žalovaný k žalobcem uvedené hrozbě smrti uvedl, že zrušení trvalého pobytu není vyhoštěním a žalobce má několik možností, jak v České republice legálně pobývat i nadále. Podotkl, že žalobci nebyla stanovena povinnost vycestovat do země původu, byl mu udělen výjezdní příkaz a stanovena lhůta k vycestování a je jen na něm, do které země vycestuje. Vyjádření žalobce, dle kterého lituje svého jednání, chce se polepšit a napravit, je dle žalovaného s ohledem na obsah spisového materiálu zcela účelové. Žalovaný poznamenal, že žalobce měl v minulosti dostatek času na zlepšení svého chování a jen důsledkem dlouhodobého porušování právních předpisů došlo ke zrušení jeho trvalého pobytu.
16. Žalobcem uvedená judikatura se dle žalovaného v podstatě vůbec netýká skutkově shodných případů a poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje posouzení a odůvodnění přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Žalovaný se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce věnoval především na straně 4 až 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný posoudil rodinné vazby žalobce, přičemž zjistil, že na území České republiky žijí matka a sestra žalobce. Konstatoval, že skutečnost, že zde žijí jeho matka a sestra v daném případě neznemá, že by zrušení trvalého pobytu žalobce bylo nepřiměřené, neboť žalobce je dospělý, svéprávný, není odkázán na péči své matky a stejně tak jeho matka ani sestra nejsou odkázány na jeho péči. Žalovaný uvedl, že zrušení trvalého pobytu je důsledkem protiprávního recidivního jednání žalobce. Konstatoval, že zrušení trvalého pobytu žalobce do jeho rodinných vazeb zasáhne, nicméně tento zásah nelze považovat za zásah nepřiměřený, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu v České republice do budoucna a je pouze na něm, jak si pobyt v České republice následně zařídí. Zároveň uvedl, že s ohledem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na množství trestné činnosti, které se žalobce dopustil (celkový počet odsouzení i řešených přestupků), převážil veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku před zájmem jednotlivce. K osobě žalobce taktéž konstatoval, že jedinou polehčující okolností je skutečnost, že na území České republiky žije poměrně dlouho dobu, avšak negativní informace převládají. Žalobce navíc splnil hned dva důvody pro zrušení trvalého pobytu, a dodal, že za integrovaného do společnosti nelze považovat někoho kdo je ve vězení, byl čtyřikrát pravomocně odsouzen a má 23 záznamů v Rejstříku přestupků.

21. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a na základě čeho dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené svým dopadem do rodinného a soukromého života žalobce. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
22. V projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Mostě ze dne 3. 4. 2023, sp. zn. 7 T 60/2023, shledán vinným ze spáchání úmyslného přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 10. 2023, 4 T 142/2023, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 10. 2023, 2 T 137/2023, shledán vinným ze spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 2 trestního zákoníku a dále byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 10. 2023, sp. zn. 4 T 166/2023, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. 8 To 286/2023, odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce šesti měsíců pro spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 2 trestního zákoníku.
23. Dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince
24. Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

25. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
26. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
27. Předně považuje zdejší soud za vhodné zdůraznit, že v nyní řešené věci žalovaný rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu naplnění dvou skutkových podstat upravených v § 77 odst. 2 písm. a) a písm. f) zákona o pobytu cizinců, přičemž každá z těchto podstat je samostatně způsobilá zapříčinit zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince. Z jejich znění je patrné, že v případě obou těchto ustanovení je pro zrušení trvalého pobytu třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, resp. opakované závažné narušení veřejného pořádku nebo práva a svobody druhých anebo existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu a dále přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
28. Soud se nejprve zabýval naplněním podmínek odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně a opakovaného závažného narušení veřejného pořádku nebo práva a svobody druhých anebo existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu. Následně soud zkoumal naplnění podmínky přiměřenosti tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, která je u obou skutkových podstat shodná.
29. Ve vztahu k naplnění podmínky odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně stanovené v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 10. 2023, sp. zn. 4 T 166/2023, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. 8 To 286/2023, pravomocně odsouzen pro spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti měsíců. Ze znění § 205 trestního zákoníku vyplývá, že tohoto trestného činu se lze popustit toliko úmyslně. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto skutečnostech učinit úsudek samy. Z výše uvedeného je zřejmé, že byla naplněna první podmínka obsažená v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let.
30. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, dle nichž se nedopustil žádného závažného trestného činu a žalovaný nedostatečně posoudil, zda jeho trestná činnost představovala

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závažné narušení veřejného pořádku, které souvisejí s naplněním podmínky stanovené v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

31. Soud předně připomíná, že podmínka opakovaného závažného narušení veřejného pořádku představuje typický příklad neurčitého právního pojmu, jež nelze dostatečně přesně vymezit a správní orgán musí vyložit přesný obsah tohoto pojmu, a to vždy s ohledem na individuální okolnosti posuzovaného případu a konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Co se týče interpretace pojmu veřejný pořádek, je dle ustálené judikatury správních soudů v obecné rovině zapotřebí nahlížet na tento pojem tak, že v sobě zahrnuje vedle norem právních též normy morální, sociální, politické příp. náboženské (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). Interpretací pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku v intencích zákona o pobytu cizinců se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém dospěl k závěru, že „[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“ Dle ustálené judikatury správních soudů nelze závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011-77, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49).
32. Kritérii zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, včetně pojmu „opakovaného závažného narušení veřejného pořádku“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 18. 11. 2022 č. j. 3 Azs 235/2022-27, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že: „[u]stanovení § 77 odst. 2 písm. a) však na rozdíl od jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců nestanovuje požadavek hodnotit aktuální hrozbu představovanou osobou cizince pro veřejný pořádek. Takový závěr je v souladu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Ohrožení veřejného pořádku je při odnímání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta posuzováno ve vazbě na závažnost protiprávního jednání, kterého se cizinec dopustil. Tím se uvedené ustanovení odlišuje od čl. 12 směrnice 2003/109/ES, podle kterého lze dlouhodobě pobývajícího rezidenta vyhostit pouze tehdy, představuje-li přímo tato osoba skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.“
33. Soud podotýká, že z pohledu aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podstatné především opakování trestné činnosti. Uvedené ustanovení postihuje právě opakované narušení veřejného pořádku, které ukazuje na nedostatečnou akceptaci hodnot a pravidel společnosti, které má být cizinec trvale pobývajícím na území České republiky součástí. Zvláště by cizinec pobývajícím v České republice trvale měl respektovat právní normy sloužící k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022 č. j. 3 Azs 235/2022-27, či rozsudek téhož soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44).
34. Současně platí, že ačkoliv nelze vyslovit paušální závěr, že by opakované spáchání více úmyslných trestných činů bylo vždy opakovaným narušením veřejného pořádku závažným Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v řadě případů tomu tak bude (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). Ani to však neznamená, že lze při aplikaci důvodu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zcela rezignovat na individuální posouzení závažnosti cizincova protiprávního jednání ve vztahu k veřejnému pořádku, jak to ukládá čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33).

35. V souladu s výše uvedenou judikaturou se soud zabýval tím, zda jednání žalobce lze hodnotit jako opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti soud konstatuje, že ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání čtyř trestných činů majetkového charakteru, kterých se dopustil v roce 2023. Přitom nelze pominout, že veškerou trestnou činnost páchal žalobce úmyslně, tj. s plnou vůlí dosáhnout protiprávních následků, nikoliv pouze v důsledku nedodržení určité míry opatrnosti. Kromě toho se žalobce na území České republiky dopouštěl také páchaní přestupků, kdy z obsahu evidence přestupků žalobce je zřejmé, že v letech 2022 a 2023 byl žalobce uznán vinným ze spáchání 23 přestupků (především majetkových a drogových), které v drtivé většině spáchal úmyslně. Na základě podkladů obsažených ve správním spisu nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce svým jednáním opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, čímž naplnil jednu z podmínek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se naplněním této podmínky dostatečně zabýval a dospěl ke správnému závěru.
36. Soud poté přistoupil k vyhodnocení námitky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, která je rovněž druhou z podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců.
37. Jak ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 8 Azs 297/2019-45, konstatoval i Nejvyšší správní soud, je třeba poměřovat identifikované intenzity zásahu do života cizince v podobě zrušení povolení k trvalému pobytu, vůči zjištěné intenzitě narušení veřejného pořádku, které k tomuto kroku vedlo. V tomto směru lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje, něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince“. Tam, kde § 77 zákona o pobytu cizinců hovoří o poměřování přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, je potřeba zohlednit zejména související kritéria demonstrativně vypočtená v § 174a téhož zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Jedná se o závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
38. Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 15. 3. 2021, č. j. 3 Azs 5/2020-77, konstatoval, že „[p]ři posuzování přiměřenosti zásahu, spočívajícího v odnětí bytového oprávnění do soukromého a rodinného života cizince (§ 77 odst. 2 in fine zákona o pobytu cizinců), musejí správní orgány poměřovat kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to s přihlédnutím ke kritériím vyplývajícím z judikatury ESLP [Evropský soud pro lidská práva], vztahující se k čl. 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod]. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, například nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační historii‘ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, Ünner proti Nizozemsku, body 57-58, rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, bod 39, rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, Nunez proti Norsku, bod 70).“ Uvedenými kritérii je tedy třeba poměřovat i přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce v nyní posuzované věci.

39. V rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34, dále dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že při posuzování naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince nepostačuje vyjít při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince pouze z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale musí být tato intenzita vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince.
40. Na základě shora uvedených kritérií soud důsledně zvážil všechny okolnosti příběhu žalobce, především jeho pobytovou historii a jeho dosavadní chování na území České republiky. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce od svých 11 let pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Na území České republiky rovněž žije značná část jeho nejbližší rodiny, zejména jeho matka a sestra. Dle vyjádření žalobce nemá na Ukrajině žádné příbuzné ani známé. Rovněž z důvodu dlouhodobého pobytu v České republice se již není schopen adekvátně dorozumět ukrajinským jazykem. Z opisu rejstříku trestů a rejstříku přestupků je zřejmé, že žalobce se trestné a přestupkové činnosti dopustil toliko v letech 2022 a 2023. Směřem k osobě žalobce tedy soud považuje za podstatné, že žalobce na území České republiky žije již 17 let, tedy většinu svého života. Žijí zde rovněž jeho nejbližší příbuzní, se kterými je i po dobu výkonu trestu odnětí svobody v pravidelném telefonickém i osobním kontaktu a rodinné vazby žalobce lze tak považovat za pevné. Jelikož žalobce žije v České republice od útlého věku, ztratil veškeré vazby na stát svého původu a také se již není schopen dorozumět se svým rodným jazykem. Naopak v České republice realizuje svůj veškerý rodinný a soukromý život. Ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce soud konstatuje, že ačkoliv jednání žalobce vyhodnotil jako opakované závažné narušení veřejného pořádku, je nutno ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce vzít v potaz skutečnost, že do svých 25 let žil žalobce řádným životem. Protiprávního jednání se dopouštěl toliko v letech 2022 a 2023, tedy lze konstatovat, že se jednalo o ojedinělé období v životě žalobce. V rámci svých vyjádření ve správním řízení žalobce taktéž vyjádřil lítost nad svým jednáním. Soud má tedy za to, že zájem České republiky na opuštění území žalobcem nepřevažuje nad jeho dlouhodobým rodinným a soukromým životem, který zde žalobce vede.
41. Závěrem soud podotýká, že pokud by dosavadní tresty nevedly k nápravě žalobce a ten by se po propuštění z výkonu trestu dopustil další trestné (či jiné protiprávní) činnosti, bylo by již bezpochyby zřejmé, že se žalobce nedokázal patřičně začlenit do české společnosti a osvojit si její základní hodnoty. Byl by tedy dán veřejný zájem na opuštění území České republiky žalobcem, který by převážil nad rodinným a soukromým životem žalobce.

42. Soud tak vzhledem k veškerým shora konstatovaným skutečnostem napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť se žalovaný nesprávně vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů v dané věci do soukromých a rodinných poměrů žalobce. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm pak bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce výši požadovaných nákladů řízení nevyčíslil a nedoložil, rozhodl soud o nákladech řízení toliko na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. července 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.